

צבי אלדובי, הדון קיחוטה מפתח תקוה, אידגן בישראל חבורה לייצור סקופים ציידים נאציים בע"מ

ה סמכה* הוא שמה הדמיוני של חבורת ילדים ישראלים המבצעים מעשים נורעים, שמבוגרים אינם מעיזים לעשותם, בסדרות סיפורי-הילדים של גאל מוסיגונוב. השבוע התברר לפתע שחסמבה אינה עוד שם ספרותי בלבד, וכי ברוח המבצעים המהוללים שלה פועלת בישראל חבורה דומה, שפעולותיה מסתעפות על פני עולם ומלואו.

הגילוי הראשון על מיבצעה של חבורה זו נתפרסם דהקא בספרד. היה זה כאשר מכונית קטנה נעצרה לפני שבועיים בתחנת הגבול לה חונקירה שבגבול צרפת-ספרד. שומרי הגבול הספרדיים ערכו בדיקה שיגרתית במכונית ואצל שני נוסעיה, פרט כלי שהו, בדרך-השם של אחד הנוסעים, עורר את חשדם של השוטרים. בבדיקת מדוקדקת יותר גילו כמה הפתעות.

במקום-הסתר במכונית נימצאו שבעה אק"חיים ומחסן של תחמושת. נוסף לזאת גילו השוטרים, כי נגד אחד הנוסעים הוצא בזמנו צו-גירוש מספרד. האיש נשא דרכון ישראלי. היה זה צבי אלדובי (30), צעיר עגלגל ופולחן, המזכיר במקצת את דמותו של מיקי רוני. הנוסע השני היה יהודי, בעל נתינות בלגית, הנושא בארצו משרה רמה מאוד. יתכן שהשוטרים הספרדיים, שצירפו יחד את היהודים עם האקדחים, חששו שהנה באים סוף סוף לנקום את נקמת גירוש ספרד אולם חקירה ארוכה גילתה למטרתה הספרדית כי מטרתם של שני הנוסעים היחשופים למכביר הייתה אחרת. הם התכוונו לחטוף את ליאון דגל.

* ראשי התיבות של "חבורת סוד מוחלט בהחלט".

דגל הוא פושע מלחמה, מנהיג הנאצים בגליים בחקופת מלחמת העולם השנייה, נגדו הוצא בארצו פסק-דין מות שלא בפניו. דגל עמד להיחטף, לפי התוכנית, מאחותו שליד העיירה הקטנה קונסטנטינה, שליד סביליה אשר במחוז אנדלוסיה, בדרום ספרד.

קטעי עתונות שר "דובר-אייכמן"

כ אשר הגיעה הידיעה ארצה בי-איתור, עוררה תגובות שונות. היו שראו בישראלי הלוקה על עצמו תפקיד דון קישוטי גיבור לאומי. אחרים ראו בו מטר-רף. רק בודדים ידעו את הסיפור האמיתי שמאחורי מעצרו של צבי אלדובי. היה זה אחד הסיפורים הפאנטסטיים ביותר שהתרחשו בארץ. סיפור בנוסח אלף לילה ולילה, שדמיון ומציאות משמשים בו בערבוביה. רוב העיתונים גם לא ששו לפרסם סיפור זה, כיהן שלרוע המזל היו מעורבים בו, נוסף לעשרות ישראלים גם עתונאים לרוב.

הכל התחיל לפני שנה וחודשיים. לכידתו של אדולף אייכמן בארגנטינה והבאתו לישראל עוררה בעולם גל של התרגשות, אדם אחד שהתרגש במיוחד היה צבי אלדובי, סטודנט ישראלי בפאקולטה לעתונות שב-אוניברסיטת קולומביה, בניו-יורק. לא משום שאלדובי היה משהו אישי במיוחד, נגד אייכמן; הסטודנט הישראלי הנימרח ובעל הדמיון, פשוט הבין מיד את האפשרויות הטמונות במעשה זה.

העולם כולו רצה לדעת איך תפסו את אייכמן. האמת נשמרה או עדיין בגדר סוד כמנסה שמועות פרחו מכל עבר. העיתונים נלחמו זה בזה בהשגת שברירי אינפורמציה. אלדובי עצמו לא ידע את הרבה על לכידת

אייכמן. למעשה ידע מה שידעו שאר קוראי העיתונים. אלא שהוא היה מחוסר עבודה ושקוע בחיבות. מדי פעם היה, אומנם, שולח כתבות לעתון צה"ל במחנה ולגלי-צה"ל. להם שימש כתב רשמי בארצות-הברית. אולם את רוב זמנו בילה בחברת המושבה הישראלית בעיר ובסוירים מקיפים בין חנויות הכליבו בניו-יורק, שם נערכים מדי פעם חידונים והגרות למשיכת קונים. הוא היה משתתף קבוע בתחרויות אלה, ותמיד חזר הביתה לדירתו שברחוב 103, ליד ברווקי, עם הצפיפרס שונים.

אלדובי, המוכר ככתב שאפתן וחרוף, קישר מיד בין שני המצבים. יחד עם אפרים רים, כץ, עתונאי ישראלי שהגיע אותו זמן לארצות-הברית, החליט לקפוץ על הסוס, בעוד מועד. השניים התקשרו עם ידידה בישראל, ביקשו ממנה לשלוח להם בדחי-פות כל חומר המתפרסם בעתוני ישראל על אייכמן.

הידידה לא היססה. היא שכרה מיד עתונאי ידוע, שאסף כל סיפור ורמז על אייכמן בי-עתונות הישראלית, כולל הסיפורים שהופיעו בהגזם הזה. הקטעים נשלחו לארצות-הברית בדואר דחוף.

שני העתונאים הישראליים בשילו מחומר זה דיסטה. אלדובי התקשר עם מערכת ה-שבועון האמריקאי לוק, יצר את הרושם שהוא אחד מאלה שהשתתפו בלכידת אייכמן, והגיע למכור לעתון סיפור אכסלוסיבי. בי-מערכת לוק קפצה מיד על המציאה. אלדובי וכץ קיבלו כמה אלפי דולארים.

מפלמ"ח למנגנון החושך

רם רא התפקד בזה. זמן קצר אחר-כך התקשרו עם העתונאי האמריקאי קרנטין ריינולדס, שעיצב את החומר שהיה בידם והוציאו לאור בצורת ספר. מכיוון שהיה זה הספר הראשון שהופיע בשוק על לכידת אייכמן, הייתה לו הצלחה מסחררת. לא הייתה חשיבות לעובדה שלא הייתה בו הרבה אמת ואף לא הרבה חידוש. רחמיים של שני הישראלים הסתכמו בערך ב-10 אלפים דולאר כל אחד.

לגבי צבי אלדובי, לא היה זה סתם עסק טוב. הפירסום, ההצלחה, ההערצה שהשיג בעקבות פירסומו, היוו את חלומו חייו. כי אם לכאורה היה אלדובי צעיר בעל קסם מסוים, נלהב ומלהיב, תרבותי ודובר שמרנה שפות, הרי למעשה היה שאפתן חסר-אחריות, שחיצר ישראלי אופייני, טיפוס החי על רושם — למענו הוא מוכן לעשות הכל. אלדובי בנה היחיד של משפחת דובינסקי מצירנוביץ' שברומניה, עלה ארצה עם הוריו בסוף מלחמת העולם השנייה. הוא סבל ממשברים לרוב. הוריו נפרדו והוא למד בבית-החלוצות בתל-אביב. היה לו רגש נחיתות בגלל פוילתו. כתלמיד בגימנסיה הוציאה, לא הצטיין ביותר. ואז פרצה מל-חמת העצמאות.

אלדובי, שהיה אז בן 16 ומשהו, התגייס מיד לפלמ"ח, שירת כסייר ביחידת הפרשים בגדוד השמיני של חטיבת הנגב. כשהסת-יימה המלחמה, חזר לספסל הלימודים בגימ-נסיה. הוא הצליח לסיים את לימודיו בשל ההקלות שניתנו או לגימנוסטים שגויסו, התחנן מיד לאחר מכן עם צעירה מעודת המזרח, אותה הכיר בעת שירותו בצבא. את חייו האזרחיים התחיל אלדובי בצורה בלתי רגילה. הוא ואשתו הועסקו במנגנון החושך. משך ארבע שנים הצליח להחזיק מעמד בתפקיד, אך לבסוף סולק. אחריו הלכה גם אשתו.

הזוג הצעיר שהתגורר אז בפתח-תקוה, לא הסתדר כליכך טוב. האשה עבדה כפקידה בעיריית פתח-תקוה ואילו צבי עבד זמן רב בקטיף כותנה בשכר שלוש ל"י ליום. בעיני בחור שאפתן מסוגו, לא הייתה זו עבודה מתאימה. הוא החליט שהוא חייב להיות משהו, להוכיח לעולם כולו מי זה צבי אלדובי, הוא חלם על עסקים גדולים. על כן עבר למיקצוע האמרגנות.

מקופים וצרות

אדובי החליט להתחיל מיד בגדולות — להביא את דני קיי דהקא לפתח תקוה. הוא פירסם מודעות, מכר כרטיסים. רק דבר אחד שכתב: להודיע על כך לדני קיי

עצמו. בעקבות השערוריה שקמה אז, נאלץ להחזיר מיד לרוכשי הכרטיסים את הכסף. אז התחיל אלדובי הצעיר לעסוק בפוליטיקה. הוא הצטרף לציונים הכלליים, התמנה כי-מרכז תנועת הנוער של מפלגה זו בפתח-תקוה. משם הייתה הדרך קצרה לעתונות. הוא התקבל כסופר הבוקר בפתח-תקוה. בתפקיד זה גילה דהקא מרץ רב, הביא ידיעות רבות. לעובדה שלא יכול היה לכתוב רשימה הגונה אחת, לא הייתה חשיבות.

אך אלדובי ראה עצמו כעתונאי גדול. הי-עוסק רק בסקופים. אחד הסקופים שלו הכי-ניסו לצרה. בתוקף עבודתו במנגנון החושך, בזמנו, ידע הרבה על מוסד זה. הוא הגיש לעתונות רשימה מפורטת על פעולות המני-גנון. הייתה זו תקופה של ערב בחירות. משה שרת, שהיה אז ראש ממשלה, איים מיד על שרי הציכ"א, שאם יפורסם המאמר, לא ישתפו עוד בממשלה. המאמר ניגנן ורק מאוחר יותר פורסם חלק ממנו. מאז החל אלדובי לעטון שרודפים אותו.

בעת מבצע סיני מצא אלדובי כר נרחב לכישרונותיו. הוא פירסם בהבוקר סיפורים דמיוניים שאיש לא טרח לגלות את מהי-מנותם. כך, למשל, פירסם רשימה לפיה הגיע למינור סאנטה קאטרינה שבהר סיני, עוד לפני שהגיעו לשם חיילי צה"ל. רשי-מה נוספת פירסם אחרי הנסיגה, בה תיאר כיצד הצליח להסתנן לעזה.

עוד לפני כן התגרש אלדובי מאשתו. הוא טען שהגירושים באו מכיוון שלא ילדה לו

עם צופיה

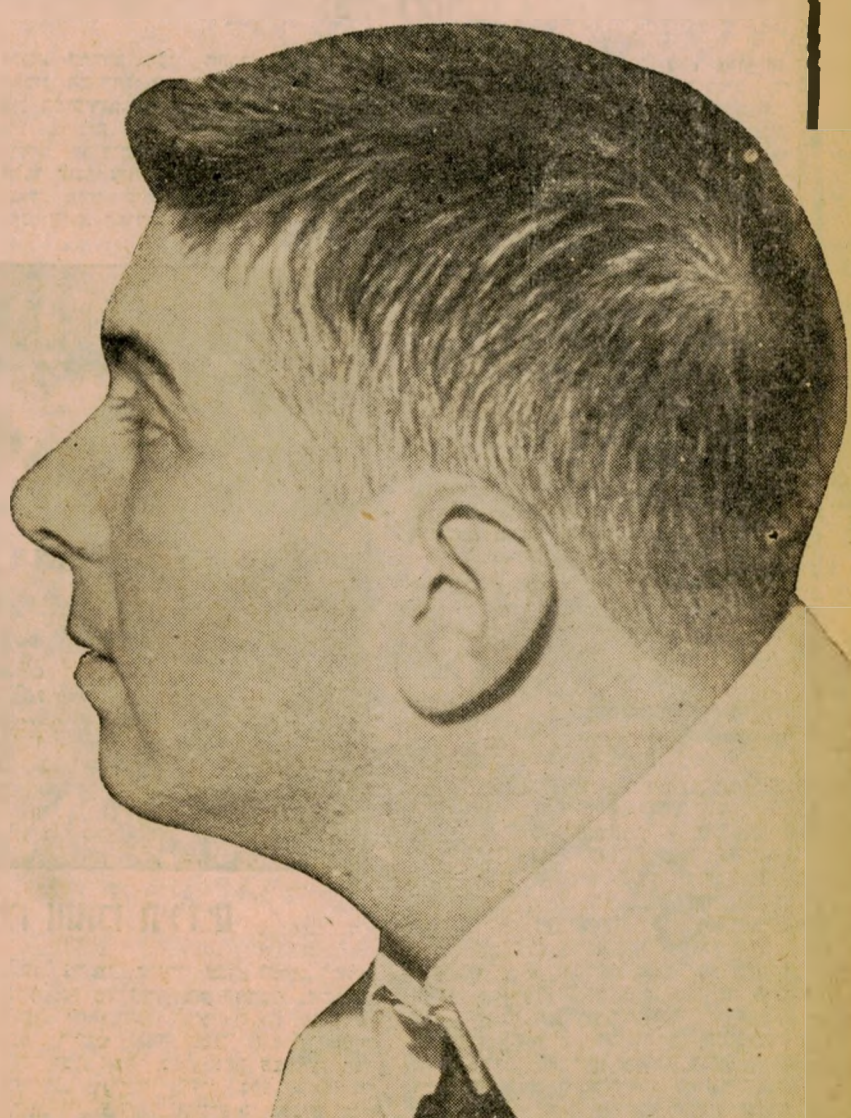
אלדובי, בחברת אש-חו השנייה, צופיה. היחסים ביניהם התקררו, והם עומדים להפרד.

ילדים. אשתו טענה שהוא "הפכפך, קל-דעת, מסוגל לרמות אנשים בקלות ואינו אחראי בעיניי כספים".

אלדובי לא נשאר זמן רב רחוק. הוא הכיר רקדנית צעירה בת 19, בשם צופיה, נשא אותה לאשה. אולם הווג לא יכול היה לבנות את קינו בארץ. פעולותיו של אלדובי וסוג הסקופים שניסה להשיג, עוררו חמת אנשים מסויימים. הם רצו להפטר ממנו. ואז, בדרך מיסטורית, יצא פיתאום ללמוד עתונאות בארצות-הברית, כשהוא מצויד בתעודה רשמית של מחנה, שבועון צה"ל.

הרוכב על הגג הנאצי

סופר צבאי של עתון כליכך חשוב כמו במחנה, זכה אלדובי לתהילה בי-ארצות-הברית. תמונתו פורסמו בעתונים.

רב הציידים

צבי אלדובי, כפי שצולם בעת ביקורו האחרון בארץ. בעת שהותו ערכו לו מח"ה, ניסו למכור לו תמונת-מונטאז' של אייכמן מורד מהמטוס בישראל. לאחר שכבר הסכים, גילו לו המותחים את התרמית.